

Dvi krikščioniško gyvenimo pusės

07-01-16 Holger Lahayne

"Tuomet Jėzus kalbėjo savo mokiniams: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi. Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras." Mt 16,24–25

Savaitę iki atsimainymo Jėzus pateikia savo mokiniams keletą pagrindinių krikščioniško gyvenimo tiesų. Krikščioniškas gyvenimas yra sekimas. Krikščionys seka Jėzų, keliauja su juo, o tai reiškia, kad kiekvienas nešasi savo kryžių, imituoja Jėzų ir panašėja į jį. Mes prarandame gyvenimą ir atrandame gyvenimą. Taigi išeina, kad krikščioniškas gyvenimas turi dvi puses – vieną teigiamą, o kitą neigiamą.

Kokios tos dvi pusės? Evangelijoje Jėzaus glaustai suformuluotą mintį praplečia Paulius Laiške romiečiams. Penktojo skyriaus pradžia yra savotiškas temos pateikimas. Pirmuose trijuose skyriuose apaštalas kalba apie žmonijos nusidėjimą prieš Dievą, po to paaiškina, kad nusidėjėliai gali būti išgelbėti tikėjimu. 3, 22–24 yra viena geriausių ir aiškiausių Evangelijos santraukų:

"Tai Dievo teisumas, tikėjimu į Jėzų Kristų duodamas visiems tikintiesiems. Nėra jokio skirtumo, nes visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės, o nuteisinami dovanai jo malone dėl Kristaus Jėzaus atpirkimo."

Ketvirtame skyriuje duodamas tikėjimo tėvo Abraomo pavyzdys.

Jei 1–4 skyriuose kalbama apskritai apie tikėjimą, apie tikėjimo būtinumą dėl to, kad visi esame nusidėję, tai 5 skyriuje Paulius keičia kursą ir pereina konkrečiai prie krikščionio gyvenimo. Nuo 5 iki 8 skyriaus jis kalba išskirtinai krikščionims, tiems, kurie yra įtikėję. Tikėjimas ir gyvenimas – tai dvi pagrindinės Laiško romiečiams temos. Laiško antraštė, pavadinimas – 1,17 eilutėje pateikta citata iš pranašo Habakuko knygos: "Teisusis gyvens tikėjimu". Ir tekste Rom 5, 1–5 Paulius mini dvi puses:

"Taigi, išteisinti tikėjimu, turime ramybę su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį tikėjimu pasiekiamo tą malonę, kurioje stovime, ir džiaugiamės Dievo šlovės viltimi. Ir ne vien tuo. Mes taip pat džiaugiamės sielvartais, žinodami, kad sielvartas ugdo ištvėrmę, ištvėrmė – patirtį, o patirtis – viltį. O viltis neapvilia, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse per Šventąją Dvasią, kuri mums duota." [K. Burbulio vert.]

Teigiama pusė (1–2)

- *Turime ramybę su Dievu*

Pirmoje eilutėje pateikta labai graži, viena teigiamiausių Evangelijos formuluočių! Prisiminkime laiško kontekstą: žmonijos nusikaltimas Dievui ir Dievo rūstybė (1 ir 2 skyriai) bei tokie sakiniai kaip "kiekvienas žmogus – melagis" (3, 4). Paulius negailestingai piešia žiaurų neišganyto žmogaus paveikslą. Kiekvieno netikinčio žmogaus santykis su Dievu yra karo santykis (buvome Dievo "priešai"! – 5,10). Tokiomis sąlygomis susitaikymas su Dievu yra tikras stebuklas!

Bene svarbiausias žodis eilutėje "turime". Mes *turime* ramybę su Dievu, tai vyksta jau dabar! Dievas mus jau nuteisino, kitaip tariant, jo nuosprendis mums *jau paskelbtas*! Mes esame su juo sutaikyti, tapę jo vaikais, dangaus piliečiais, turime naują ir amžiną gyvenimą.

Sutaikymas su Dievu – kas gali būti geriau?! Ir tas sutaikymas nėra joks pastangų ar ilgo darbo rezultatas. Jis nei užsidirbamas, nei užsitarnaujamas. Jeigu taip būtų, tai mes pražuvę, nes jokiais mūsų pastangomis tai nepasiekiamo!

Šiandienos iššūkis: nepaisant Kristaus Evangelijos didybės, mūsų dienomis siūlomos visokios tariamai geresnės evangelijos, kurios iš tiesų neturi nieko gero. Vieną iš tokių evangelijų, pavyzdžiui, siūlo Dalai Lama savo knygoje "Tyra širdis". Jis mano, kad kiekvienas pas Dievą turi eiti savo keliu. Argi ne puiku? Tik tie, kurie giliau įsiskaito, pamato, kad tai ne kas kita, kaip gryna pseudoevangelija, kadangi pasirodo, kad kelias į išganymą, susitaikymą yra nežmoniškai ilgas, daugeliui iš mūsų praktiškai neįveikiamas. Štai keletas citatų:

DL: "Labai svarbu iš pat pradžių žinoti, kad dvasiškai tobulėti *nėra lengva*. Tai užima daug laiko... Turite būti pasiruošę lėtam pažangos procesui."

Tėvas L.: "Ar galite pasakyti, kiek tai užtruks?"

DL: "Budistas atsakytų: *nesuskaitomą daugybę amžių...*"

Kitame interviu Dalai Lama sako: "...norint pasiekti aukščiausiąjį tikslą, *reikia labai daug dirbti*."

Kad šis Tibeto budizmo dvasinis vadovas kai kuriems krikščionims jau rimtai apsuko galvas, matosi iš tos pačios knygos "krikščioniškosios interpretacijos", kur Tėvas Laurence'as teigia: "Pasak Jėzaus mokymo, 'Dievo vaikais' tampame nešališkai mylėdami visus žmones taip, kaip juos myli Dievas. Dievo gerumas yra begalinis, toks pat turi būti ir žmogaus gerumas."

Nors tai visai gražiai skamba, tačiau aiškiai parodo, kad tapti Dievo vaiku neįmanoma nė vienam, nes nė vienas neįstengs taip mylėti, kaip myli Dievas. Kristaus Evangelija sako, kad Dievo vaiku galima tapti ne per tobulą meilę, o vien per tikėjimą į Viešpatį Jėzų Kristų (eil. 1). Tik tapęs Dievo vaiku, tu sutaikomas su pačiu Dievu. Taigi garantuotai nėra jokių kitų kelių pas Dievą, vien tikėjimas į Jėzų Kristų, vien Evangelija.

- *Stovime Dievo malonėje*

Šį faktą patvirtina antroji eilutė. Kadangi su Dievu jau esame sutaikyti, tai mūsų nuo jo jau nebeskiria visiškai niekas. Galima sakyti, kad kelias į Dievo malonės buveinę mums yra atviras ir laisvas. Tai antrasis svarbus mūsų krikščioniško gyvenimo pagrindas, ant kurio mes tikrai jau stovime! Tai reiškia, kad mes bet kada galime kreiptis į Dievą, dėkoti jam, prašyti atleidimo, atiduoti jam savo reikmes ir rūpesčius.

Šiuo atveju irgi yra labai svarbu kontekstas, tik šįkart ne vien laiško, bet visos Biblijos. Senojo Testamento laikais Izraelyje 'malonės buveinė' buvo šventykla, o joje šventų švenčiausioji vieta, į kurią žengti buvo galima tik aukščiausiam kunigui ir tik vieną kartą per metus aukojimo už tautos nuodėmes apeigų metu. Šventų švenčiausioji buvo ypatingos artybės su Dievu vieta ir buvo paslėpta už didelės uždangos. Jėzui mirus ant kryžiaus, ši uždanga perplyšo (Mt 27, 51). Tai reiškia, kad Jėzaus mirtis ir auka už visas nuodėmes amžiams atidengė kelią pas Dievą. Įėjimas laisvas kiekvienam ir bet kada. Tik su viena sąlyga – būtinas tikėjimas. Tik "tikėjimu pasiekiamo tą malonę" (LBD).

Šiandienos iššūkis: katalikų supratimu, nėra viskas taip paprasta. Pagal juos krikščionį iš Dievo malonės gali išstumti sunki arba mirtina nuodėmė. Mirtina nuodėmė pražudo žmoguje dievišką gyvenimą ir neatleista užtraukia amžinąją bausmę. Kiekviena mirtina nuodėmė leidžia atšaukti Dievo nuteisinimą (eil. 1) ir išstumia iš Dievo namų. Vėl į juos sugrįžti galima tik atlikus atgailą ir gavus atleidimą. Be sakramentinės absoliucijos sugrįžimas negalimas (žr. Katalikų Bažnyčios katekizmą, § 1446, 1855, 1856, 1861, 1874).

Čia nėra vietos analizuoti katalikų ir protestantų atgailos mokymo stipriųjų ir silpnųjų pusių. Galima pasakyti tik viena: kiekvienam krikščioniui, net ir labai nusidėjusiam, Dievo malonė yra visuomet atverta. Jokia nuodėmė automatiškai Dievo suteiktos malonės nepanaikina. Žinoma, visos nuodėmės yra rimta krikščionio gyvenimo problema, tačiau jos nepanaikina nuteisinimo. Daugelyje Naujojo Testamento vietų yra sakoma, kad nusidėjęs krikščionis gali tiesiogiai kreiptis į Dievą. Gali tai daryti be baimės, pasitikėdamas ir be jokių tarpininkų: "Todėl visiškai pasitikėdami artinkimės prie malonės sosto, kad patirtume gailestingumą ir rastume malonę gauti pagalbą deramu laiku" (Hbr 4,16).

Nuodėmė yra labai rimtas dalykas. Ją galėčiau palyginti su šeimos barniu. Kai mano dukra daro kad ir baisias kvailystes, aš jos nešalinu iš šeimos, nevarau iš namų. Su ja griežtai pasikalbu, baruosi, kartais nubaudžiu, bet net negalvoju išmesti lauk!

- *Viliamės išganymo užbaigimo*

Antrosios eilutės pabaigoje Paulius pateikia trečiąjį pažadą. Jis susijęs su ateitimi. Krikščionys pagrįstai viliasi šlove pas Dievą po antrojo Jėzaus atėjimo. Tuomet mes betarpiškai būsimė pas jį jo šlovėje ir matysime tiek jį, tiek jo dievišką šlovę. Tuomet tapsime tuo, kam buvome sukurti pradžioje, išpildysime tai, kam esame skirti: "jo didybės šlovei" (Ef 1, 12) atspindėti. Amžinybėje mums pagaliau nieko netrūks. Amžinybėje mes turėsime tą šlovę, kurią turi Jėzus, sėdintis Dievo Tėvo dešinėje (2 Tes 2, 14). Tada, bet tik tada, mūsų išganymas bus užbaigtas.

Šiandienos iššūkis: šiandien yra ir paprastų krikščionių, ir teologų, kurie savo tvirtinimais eina daug toliau, negu buvo pasakyta, ir, deja, nuklysta į lankas. Tai, kas pažadėta mūsų ateičiai ir suvokiama tik per tikėjimą, jie atkelia į dabartį. Maždaug taip: mums neužtenka tik tikėti, mes norim jau dabar matyti!

Konkrečiau, jie mano, kad jau dabar galima išgyventi visiškai betarpišką bendrystę su Dievu – nors Biblija sako, kad Dievas ir mums vis dar yra paslėptas ir neregimas. Tačiau jie mano, kad jau dabar galime būti palaiminti visomis žemiškomis gėrybėmis ir sveikata – nors vis dar gyvename puolusiame ir nuodėmingame pasaulyje, pilname skurdo, kančių ir ligų. Jie mano, kad jau dabar galima gyventi be nuodėmių – nors yra pasakyta, kad su jomis nepaliausime kovoję iki gyvenimo pabaigos. Jie sako, kad jau dabar turime pergalę, gyvenimą be pagundų ir suvedžiojimų – nors kova su šiais dalykais yra viena iš krikščionio kelio į amžinybę dalių.

Tokios nuomonės ir teiginiai gana patrauklūs, bet jie supaprastina mokymą apie krikščionišką gyvenimą ir gali atnešti daug nusivylimo. Naujasis Testamentas tvirtina, kad nors jau dabar esame Dievo vaikai, nors jau turime amžinąjį gyvenimą, tačiau mūsų išganymas dar nėra baigtas. Tą aiškiai patvirtina ir Paulius Laiške kolosiečiams (3,3–4): "Juk jūs esate mirę, ir jūsų gyvenimas su Kristumi paslėptas Dieve. Kai apsireikš Kristus – jūsų gyvastis, su juo ir jūs pasirodysite šlovingi".

Mes turime naują gyvenimą, tačiau tam tikra prasme dar ne visą, ne visiškai. Mes esame visiškai nuteisinti, bet dar ne užbaigtai išganyti. Tik tada, kai sugrįš Jėzus, mes būsimė galutinai išlaisvinti iš nuodėmės, išgelbėti iš kūno silpnumo ir betarpiškai regėsime Dievo šlovę. O iki tol mums telieka viltis ir tikėjimas. Ne mažiau, bet ir ne daugiau.

Neigiama pusė (3–5)

- *Ar krikščionybė yra gerovės religija?*

Teigiamais Evangelijos dalykais Paulius "didžiuojasi" (LBD). Šiaip jau didžiavimasis ir puikavimasis Naujajame

Testamente vertinami neigiamai, bet šioje vietoje didžiutis tinka, nes kalbama ne apie ką kita, o apie Dievo Evangeliją. Tik čia dar ne viskas. Paulius didžiuojasi ir prispaudimais! Kaip galima didžiutis tokiais dalykais? Nekokia reklama krikščionybei...

Bet jau tokia yra ta krikščionybė: ir kryžius juk ne reklamos agentūrų išgalvotas. Naujojo Testamento laikais jis buvo šiurpiai gėdingas daiktas, vertas paniekos ir pasibjaurėjimo, tiesiog visiška nesąmonė, kvailystė ir šlykštėybė. Tačiau Evangelija stipri tuo, kad ji yra labai *tikroviška*. Krikščionybė nėra gerovės religija. Ir išganymas be kryžiaus neįmanomas. Todėl Paulius savo tekste skaitytojus tam ruošia: krikščioniško gyvenimo be prispaudimų nesitikėkite. Įdomu, kad tai jis daro jau pačioje krikščioniško gyvenimo temos (5–8 skyriai) analizavimo pradžioje.

Joks krikščionis nėra apsaugotas nei nuo problemų, nei nuo kančių. Netgi atvirksčiai – tapus krikščioniu viskas tik prasideda. Naujasis Testamentas be užuolankų kalba apie sunkumus, su kuriais mums teks susidurti. Tik trijose Naujojo Testamento knygoje *nekalbama* apie krikščionių persekiojimus, o keturios parašytos būtent persekiojamiesiems (1 Tim, 1 Pt, Hbr, Apr).

Naujasis Testamentas ypač nesirenka ir nedailina žodžių – jie visi vienareikšmiški ir kategoriški. Krikščionis *turi* kentėti, tai jam skirta Dievo! Štai trys pavyzdžiai:

"Ir visi, kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami." 2 Tim 3,12

"Per daugelį vargų mes turime įeiti į Dievo karalystę." Apd 14,22

"...ir pasiuntėme Timotiejų, savo brolių ir Dievo bendradarbių Kristaus Evangelijoje, kad paremtų jus ir sustiprintų jūsų tikėjimą, kad nėra vienas nesvyruotų tose negandose. Ir jūs patys žinote, kad esame tam skirti." 1 Tes 3,2–3

- *Kodėl mums Dievas tai skiria?*

Trumpai paminėsiu penkias priežastis. Pirmąją pasako pats tekstas: mes kenčiame prispaudimus, nes prispaudimas gimdo *ištvermę*. Be ištvermės neišsilaikysime tikėjime ir būsimė nekantrūs. Laiške hebrajams pasakyta: "Ištvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse"(12, 1). O kad sunkumai tikrai ugdo ištvermę, patvirtintų daugelis.

Bet ištvermė, arba kantrybė, reikalinga ir kitam dalykui. Čia reikia sugrįžti prie jau minėto "išganymo užbaigimo". Nors esame sutaikyti su Dievu, tačiau mūsų išganymas dar nėra tobulai užbaigtas. Tos pabaigos mes dar turime palaukti, kantriai palaukti. Rom 8,24–25 Paulius sako:

"Tuo tarpu mes esame išgelbėti viltimi. Tačiau regima viltis nėra viltis. Jeigu kas mato, tai kam jam viltis? Bet jei turime viltį nematydami, tada laukiame ištvermingai."

Antroji priežastis, dėl ko Dievas mums skiria prispaudimus, yra ta, kad per juos *pasimokytume* ir *augtume tikėjime*. Trumpesnio kelio nėra. Ir dvasiniame gyvenime mokymasis yra susijęs su pastangomis, kova ir skausmu. To pavyzdys yra Jėzus: "Būdamas Sūnus, jis savo kentėjimuose *išmoko* klusnumo" (Hbr 5,8). O mes juk ne geresni už Jėzų, todėl ir neturėtume galvoti, kad mums to nereikia.

Trečia priežastis: Dievas nori, kad mūsų tikėjimas būtų užgrūdintas ir *išmėgintas*. Tikėti turėtume ne tik iš pradžių po atsivertimo, kai atsigręžiame į Jėzų, bet visą laiką. Mes turime išsilaikyti tikėjime – štai kas svarbu, neiškristi iš lenktynių ir atbėgti į finišą. Jokūbas savo laiške prideda: "Palaimintas žmogus, kuris išveria išmėginimą, nes, kai bus iširtas, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas yra pažadėjęs ji mylintiems" (Jok 1,12).

Ketvirta priežastis yra *panašėjimas į Jėzų*. Mes turime gyventi nuolat panašėdami į Jėzų, darytis tokiais, koks buvo jis. O tai pavyks tik tuomet, jei patirsime ir skausmą bei kančią. Krikščioniško gyvenimo tikslą Paulius aprašo 8

skyrįje: "O kuriuos jis iš anksto numatė, tuos iš anksto ir paskyrė tapti panašius į jo Sūnaus pavidalą, kad šis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių" (Rom 8,29).

Ir penkta priežastis – kad mes suvoktume, jog nuodėmė yra labai rimtas dalykas. Jėzus taip baisiai kentėti turėjo ne todėl, kad jo Tėvas sadistas ir mėgsta kančią, o todėl, kad mūsų nuodėmė tokia baisi ir didžiulė. Jeigu nuodėmės nebūtų, tai ir kentėti nereikėtų.

• *Kas yra tie prispaudimai?*

Reiktų giliau pasiaiškinti, kas yra prispaudimai, kuriuos Paulius mini 3 eilutėje. Šiam reikalui labiau tinka Jurėno vertimas (3 eil.: "mes giriamės prispaudimais..."), negu Kavaliausko ar Burbulio. Žodis "prispaudimai" (kaip ir graikiškame originale) labiau pažymi objektyviąją pusę – tai, kas mane spaudžia iš išorės. "Sielvartai" akcentuoja subjektyviąją pusę – kaip aš jaučiuosi. Abu žodžiai, aišku, yra labai susiję.

Žodį "prispaudimai" galime išsiaiškinti ir per kitas eilutes. Čia prispaudimai yra neapykanta, pasipriešinimas, niekinimas, žeminimas, "persekiojimas dėl žodžio", kaip sako Matas 13, 21, arba "dėl manęs" Mt 5,11. Mes patiriame prispaudimus, esame spaudžiami todėl, kad *mes krikščionys*. Šioje vietoje labai svarbu pabrėžti, kad dėl to ne visi kentėjimai yra prispaudimai. Dažnai mes kenčiame dėl savo kaltės, dėl savo kvailumo, praeities klaidų. Jei rūkau ir paskui susergu vėžiu, tai kenčiu juk ne dėl Kristaus. Jeigu per greitai važiuoju ir sukeliu avariją, tai čia tik mano paties aplaidumas. Jeigu nesirūpinu savo vaikais ir jie nueina šunkeliais, tai čia nieko bendra nėra su prispaudimais.

Iš to išplaukia išvada, kad prispaudimus dėl Kristaus gali kentėti *tik krikščionys*, todėl *tik krikščionys* gali nešti savo kryžių. Tai iš esmės griauja labai paplitusią nuomonę, kad kiekvienas neša savo kryžių. Taigi: *ne kiekvienas!* Kiekvienas patiria kančią savo gyvenime, ir tam tikra prasme su kiekvienu kenčia ir Kristus. Tačiau tik krikščionys gali kentėti Kristaus kančią kartu su juo. Kristus kenčia su visais, bet kentėti su Kristumi gali tik krikščionys.

Kai kuriems ši mintis gali pasirodyti negirdėta, bet ji eina per visą Naująjį Testamentą. Mūsų prispaudimai yra ir Kristaus kentėjimai, ir juose dalyvauja tik krikščionys. Todėl reikalavimas nešti kryžių, tai yra dalyvauti Kristaus kentėjimuose yra skirtas tik krikščionims. Štai keletas įrodymų:

"Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiūgauti ir linksmintis." 1 Pt 4,13

"Kaip mums gausiai tenka Kristaus kentėjimų, taip per Kristų mes kupini ir paguodos." 2 Kor 1,5

"Mes visaip slegiami, bet nesugniuždyti; mes svyruojame, bet nenusimename. Mes persekiojami, bet neapleisti; mes parblokšti, bet nežuvę. Mes visuomet nešiojame savo kūne Jėzaus merdėjimą, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūne." 2 Kor 4,8–10.

Galų gale viskas sueina į vieną dalyką – mūsų pasirengimą vykdyti Dievo valią. Vykdyti ją net tada, kai kvepia liūdnomis pasekmėmis, net tada, kai gali būti atstumtas, nepriimtas, nekenčiamas ar net persekiojamas. Keletas pavyzdžių:

- kai studentas atvirai kalba apie savo tikėjimą ir dėl to ima jo vengti grupiškai – jis kenčia su Kristumi; kai studentas savo studijoms atsisako naudoti vogtas kompiuterines programas ir dėl to gauna blogesnius pažymius – jis neša savo kryžių;
- kai paaugliui griežti tėvai uždraudžia važiuoti į krikščionišką jaunimo stovyklą – jis kenčia su Kristumi; kai krikščionė žmona, nepaisant aplinkinių raginimų, nepalieka savo nekrikščionio girtuoklio vyro – ji neša savo kryžių;
- kai krikščionis firmos darbuotojas, verčiamas klastoti buhalteriją, atsisako tai daryti ir dėl to atleidžiamas iš darbo – jis kenčia su Kristumi; kai krikščionis verslininkas moka visus mokesčius ir dėl to bankrutuoja, nes konkurentai

ne tokie "kvaili" kaip jis – šitoks verslininkas drąsiai neša savo kryžių;

- kai krikščionis dirba krikščioniškoje organizacijoje, gauna labai mažą atlyginimą ir, aplinkinių raginamas ieškotis pelningesnės vietos, to darbo vis tiek nepalieka "dėl Dievo karalystės" – jis kenčia kartu su Kristumi.

- *Kaip pajėgti kentėti su Kristumi?*

Antroji dalis gali pasirodyti pesimistiška. Kaip įgyvendinti tai, ko Dievas iš mūsų reikalauja? Kaip žmogui kentėti taip, kaip Krisus kentėjo? Ar čia ne per daug reikalaujama? Tačiau, ačiū Dievui, tekstas nesibaigia 4 eilute. Penkta eilutė sako, kad tai įmanoma, bet tik ne vieniems. Mums reikia Dievo palaikymo ir pagalbos. O ta pagalba yra pats Dievas – per Šventąją Dvasią, kuri gyvena mumyse.

Laiške romiečiams Šventoji Dvasia šioje vietoje minima pirmą kartą. Ši eilutė įvardija ir vieną iš Šventosios Dvasios pareigų – pareigą padėti mums atlaikyti prispaudimus ir sielvartus. Taigi ne vien religinį pakylėjimą žadinti ir Dievo balsą transliuoti ar inspiruoti, kaip kad dažniausiai galvojame. Nors Šventoji Dvasia gali ir tai! Manau, kad visų pirma jos užduotis yra daug rimtesnė, paprastesnė ir proziškesnė: tarnauti mums gelbėjimosi liemene, kad mūsų tikėjimas nenuskęstų, tarnauti mums inkaru, kad mūsų tikėjimo nenuneštų sunkumų audros, tarnauti mums neperšauama liemene, kad nepakirstų šėtono strėlės.

Kaip gi Šventoji Dvasia mus saugo? Ji padeda mums nepamiršti Dievo meilės, padeda tikėti, kad Dievas mus myli visada. Juk sielvartuose ar prispaudimuose mes dažniausiai suabejojame ne Dievo buvimu, o jo meile. Jeigu Dievas mane taip myli, tai kodėl leidžia..., jeigu Dievas mane myli, tai kodėl neduoda.... Bet taip skųsdamiesi turėtume nepamiršti, kad "viskas išeina į gera mylintiems Dievą..." (Rom 8,28).

Krikščioniškas gyvenimas turi ir neigiamą pusę, tačiau žodį "neigiamas" reiktų rašyti kabutėse. Prispaudimai, sielvartas, kančia, taip pat ir paklusnumas yra sunkūs dalykai, varginantys ir reikalaujantys pastangų. Bet visi jie tarnauja galų gale ne kam kitam, o mūsų naudai, taigi savotiškai yra net geri. Nes tik praradę gyvenimą, atrandame naują (Mt 16, 25)! Todėl turėtume keisti savo mąstymą ir patikėti: kad nuoseklus paklusnumas Dievui yra ne našta, o privilegija. Juk paklūstame ne kam kitam, o pačiam Viešpačiui! Ir velkame ne kieno kito uždėtą jungą, o paties Dievo, mylinčio Dievo! Jo uždėtas jungas yra lygiai toks, kokio mums reikia: "Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sielos atgaivą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva" (Mt 11, 29–30). Tik nepamirškime atskirti, kur kenčiame dėl savo kvailumo, tinginystės, arogancijos, nuodėmės, o kur dėl Dievo žodžio, dėl Kristaus.

<http://www.lksb.lt/straipsniai/straipsnis-442.htm>